

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 777/2014-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. decembra 2014 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti CHYOSLA - STAV, s. r. o., Pri šajbách 1, Bratislava, zastúpenej advokátom JUDr. Andrejom Opetom, Československej armády 80/18, Nové Mesto nad Váhom, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 23 Cb/90/05 a Okresného súdu Pezinok v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Cb/84/2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti CHYOSLA - STAV, s. r. o., odmieta pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. októbra 2014 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti CHYOSLA – STAV, s. r. o. (ďalej len

„sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 23 Cb/90/05 a Okresného súdu Pezinok (ďalej aj „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Cb/84/2008.

2. Sťažovateľka v sťažnosti uvádza, že 9. marca 2005 podala „*návrh na vydanie platobného rozkazu na Okresnom súde Bratislava III*“. Dňa 5. apríla 2005 tento okresný súd vydal platobný rozkaz, ktorým súd zaviazal Poľnohospodárske družstvo vo Svätom Jure zaplatiť sťažovateľke sumu 635,43 € (19 143 Sk) s prísl. Proti platobnému rozkazu bol podaný odpor a vec bola prevedená do registra Cb.

3. Po novele „*zákona č. 371/2004 Z. z. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky*“ účinnej od 1. januára 2008 bola vec postúpená okresnému súdu. Okresný súd od 15. októbra 2010, keď odročil pojednávanie až do roku 2014, keď sťažovateľke bolo doručené vyjadrenie odporcu a výzva, či je ochotná uzavrieť súdny zmier s odporcom, riadne nekonal.

4. Sťažovateľka tvrdí, že nemôže proti postupu porušovateľov uplatniť žiadne opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, a preto navrhuje, aby ústavný súd rozhodol, že „*základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov porušené bolo, a to tým, že Okresný súd Bratislava III a Okresný súd Pezinok nerozhodli v primeranej lehote, Okresný súd Pezinok je povinný vo veci č. k. 9Cb/84/2008 konať a že sťažovateľovi priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 5 000 EUR, ktoré sú Okresný súd Bratislava III a Okresný súd Pezinok povinní zaplatiť sťažovateľovi... a to do 2 mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu...*“.

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

7. Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. Ústavný súd je v súlade s § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný petitom sťažnosti (návrhom na rozhodnutie) a môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, I. ÚS 598/2013). Ústavný súd zdôrazňuje, že viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania i ostatnými požadovanými zákonnými náležitosťami osobitne platí v prípadoch, v ktorých osoby požadujúce ochranu svojich základných práv a slobôd sú zastúpené advokátom. Z uvedeného vyplýva, že ústavný súd má v ústave a v zákone o ústavnom súde presne definované právomoci, uplatnenie ktorých je viazané na splnenie viacerých formálnych aj

vecných náležitostí návrhu na začatie konania (čl. 127 ods. 1 ústavy, § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde).

9. Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy. Podľa § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde sa k návrhu na začatie konania musí pripojiť splnomocnenie na zastupovanie navrhovateľa advokátom, ak tento zákon neustanovuje inak. V splnomocnení sa musí výslovne uviesť, že sa udeľuje na zastupovanie pred ústavným súdom.

10. Vychádzajúc z obsahu sťažovateľovej sťažnosti ústavný súd konštatuje, že táto sťažnosť napriek tomu, že je sťažovateľka zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom – advokátom, nespĺňa náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom ustanovené v § 20 ods. 1, 2 a 3 a § 50 ods. 1 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd v okolnostiach posudzovanej veci je toho názoru, že sťažnosť sťažovateľa vykazuje nielen zásadné vady medzi textom samotnej sťažnosti a navrhovaným petitom, ktorý je oddelený od ostatnej časti sťažnosti, ale aj nedostatky v tom, že predložené splnomocnenie sťažovateľky na jej zastupovanie v konaní pred ústavným súdom je nezrozumiteľné.

11. Ústavný súd zdôrazňuje, že sťažnosť neobsahuje najmä jasný (jednoznačný) návrh rozhodnutia vo veci samej (petit), ktorého vydania sa sťažovateľka od ústavného súdu domáha (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde), vymedzený presne, určito a zrozumiteľne a takým spôsobom, aby mohol byť východiskom pre rozhodnutie ústavného súdu v uvedenej veci. Formulácia návrhu na rozhodnutie vo veci samej je neúplná a napr. neobsahuje vo vzťahu k dôvodom sťažnosti jasnú identifikáciu namietaných konaní vedených pred jednotlivými porušovateľmi, ktorými postupmi malo dôjsť k porušeniu jej označených práv. Okrem toho sťažnosť neobsahuje okrem pomenovania základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov ani konkrétne označenie príslušných článkov ústavy (dohovoru) a správne pomenovanie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Petit požadovaný sťažovateľkou nie je zhodný s tým, ktorý uvádza v úvode a odôvodnení

sťažnosti. Z navrhovaného neurčitého petitu (pozri bod 4) teda vyplýva, že nie je dostatočným podkladom na rozhodnutie ústavného súdu, hoci sťažnosť sťažovateľky napísal a v jej mene aj podpísal advokát JUDr. Andrej Opet (ako osoba práva znalá, pozn.). K tomu ústavný súd uvádza, že aj splnomocnenie z 15. októbra 2014 predložené sťažovateľkou na jej zastupovanie v konaní pred ústavným súdom je formulované zmätočne, pretože je výslovne dané „na všetky právne úkony súvisiace... postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní č. 9 Cb/84/2008“ (takého konanie neexistuje, pretože zo sťažnosti vyplýva, že pred Okresným súdom Bratislava III sa viedlo konanie pod inou spisovou značkou, a to „23 Cb/90/05“, pozn.), a navyše v splnomocnení nie je obsiahnuté zastupovanie sťažovateľky aj vo vzťahu k postupu namietaného Okresného súdu Pezinok.

12. V súvislosti s uvedenými nedostatkami ústavný súd pripomína, že tieto nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na takýto postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom, pričom z doterajšej rozhodovacej činnosti ústavného súdu jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (napr. IV. ÚS 77/08, I. ÚS 368/2010, III. ÚS 357/2010, II. ÚS 309/2010, I. ÚS 162/2010, IV. ÚS 234/2010, III. ÚS 206/2010, IV. ÚS 159/2010, IV. ÚS 213/2010, IV. ÚS 134/2010).

13. Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom. Aj v tomto ohľade naďalej zostáva v platnosti zásada „vigilantibus iura scripta sunt“, t. j. bdelym patrí právo, a to o to zvlášť, ak ide o osoby práva znalé (napr. advokáta).

14. Vzhľadom na už uvedené ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľky odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí už pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. decembra 2014